

LEDENADMINISTRATIE
Anne Lamberix
Hekerbeekweg 14
6301 EN Valkenburg aan de Geul
TELEFOON 043 601 40 65
E-MAIL amigodobrasil@home.nl

Deze nieuwsbrief is bedoeld voor de vaste donateurs en belangstellenden van Amigos do Brasil. Ze verschijnt twee maal per jaar. Reacties kunt u sturen naar het hiernaast vermelde adres.

BANKRELATIE
ING
BANKREKENINGNUMMER
6798.64.520
onder vermelding van
Amigos do Brasil

MAART 2010 JAARGANG 13

NIEUWSBRIEF AMIGOS DO BRASIL

NR. 30

Berichten van Rover

Olinda, 10 maart 2010

Beste Amigos,

1. Alcides en Saúba

Het geweld beheerst het dagelijkse leven hier in Brazilië, vooral in de grote steden. Steeds moet je alert zijn en preventief handelen. Sinds mei 2007 voert de regering van onze deelstaat Pernambuco met 8,5 miljoen inwoners een nieuwe veiligheidspolitiek, die de naam "Verbond met het Leven" gekregen heeft. Na drie jaar is er eindelijk een beetje verbetering: het aantal moorden is het afgelopen jaar met 12% afgenomen. Van rond de 4.500 moorden per jaar (!) zitten wij nu op een niveau van 4.000 moorden per jaar. Je kunt zeggen: 500 levens gered. Nog steeds echter is dit een absurde realiteit. Om de abstracte getallen te verbeelden, denk aan het Amerikaanse Militaire Kerkhof in Margraten. In iedere periode van twee jaar hebben wij hier zo'n zelfde kerkhof vol met vermoorde burgers, grotendeels arme, zwarte, jongemannen woonachtig in volkswijken en krottenwijken. Temidden van al die naamloze en snel vergeten moorden, overigens merendeels (80%) zonder enig justitiëel vervolg, schrikken de maatschappij en ook de pers op, enkel wanneer iemand uit de midden of hogere klasse vermoord wordt, meestal een geval van roofmoord betreffend. Onlangs hebben wij iets uitzonderlijks beleefd. Een arme, zwarte jongeman uit een krottenwijk is vermoord en iedereen was aangedaan. Alcides heette hij en hij was speciaal. Zijn moeder is vuilnisverwerkster, zij raapt bierblikjes om die door te verkopen voor recycling. Vader had hij niet. Met drie zussen en zijn moeder woonde hij in een klein huisje in een krottenwijk. Alcides studeerde biomedicijnen. In 2007 had hij de eerste plaats behaald van alle studenten afkomstig uit het openbare (en primaire) onderwijs bij het toelatingsexamen tot de Federale Universiteit (gratis en goed onderwijs). Dit jaar zou hij

afstuderen en verder gaan voor een masterdegree. Naast de studie werkte hij in twee betaalde stages om thuis te helpen. Hij was een grote knappe neger, die dit jaar met zijn glimlach de reclame-affiches van de Federale Universiteit sierde. Alcides was de verpersoonlijking van het ideaal om door onderwijs sociale veranderingen te bewerkstelligen.

Op vrijdagavond 5 februari is hij thuis voor de ogen van zijn moeder en zussen vermoord. Twee kerels op een motor klopten bij hem thuis aan op zoek naar ene Saúba, crackgebruiker en kleine drugshandelaar, die een schuld bij hen zou hebben. Saúba woonde in het huis naast Alcides. Zij hadden bij de verkeerde deur aangeklopt. Iedereen verzekerde dat Alcides niet de gezochte persoon was. Met het kabaal had Saúba, een bijnaam die "grote mier" betekent, inmiddels de benen genomen. Maar de twee boeven namen er geen genoegen mee. Eentje zei: "vanavond schiet ik iemand voor rot" en schoot Alcides een kogel door het hoofd. Daarna gaf hij het pistool aan zijn makker die al op de motor zat, een minderjarige van 16 jaar, om het genadeschot te geven, hetgeen hij deed. Weg waren zij.

De minderjarige moordenaar is opgepakt. Zijn excuus: "ik was dronken". De andere, een kerel met een lange straflijst, inclusief moord, en voortvluchtig uit de gevangenis, is nog steeds niet opgepakt.

Julie kunnen je de commotie wel voorstellen. Zo'n zinloos en absurd geweld. Zo'n minachting voor het leven. Alsof de hoop de grond is ingeboord. Alcides was de trots van de wijk, van zijn medestudenten op de faculteit, van de medewerkers op de stageplaatsen en van iedereen die wat beters wil maken van deze onrechtvaardige maatschappij. Een symbool. Maar laten wij verder denken. Wat zou er gebeurd zijn als Saúba, de buurjongen, wèl was aangetroffen in zijn krot? Als de moordenaars op het juiste adres waren geweest en hem geëxecuteerd hadden? Misschien een foto van het bebloede lijk op de politiepagina? Een korte vermelding in de dagelijkse spectaculaire tv-programma's over

geweld en misdaad gedurende de lunchtijd? Eén van de 10, 12 moorden per dag in de stad. En verder niks. Geen politie-onderzoek. Misschien enkel een politiebuletin. Geen gerechtelijke vervolging. Net zoals wijzelf van dichtbij hebben meegemaakt in het geval van Dom, onze 17-jarige buurjongen, ook druggebruiker, die in 2000 samen met twee vrienden geëxecuteerd is. De publieke opinie is in dit soort gevallen: "eigen schuld, dikke bult". Zo van "je hebt er zelf om gevraagd". En, "rotte elementen kunnen beter opgeruimd worden". Hier zit naar mijn idee het probleem: als je eigen leven geminacht wordt, minacht je de ander. Een maatschappij waarin de een wél meetelt en de ander niet, is in principe gewelddadig. De grote tegenstellingen in de verdeling van de welvaart in Brazilië en de sociale apartheid, die daar mee gepaard gaat, moeten wij zien te doorbreken.

2. Interview met Edimarly Maghaiver

Het verhaal van Alcides brengt mij bij het Grote Huis. Iedereen is erg getroffen door zijn dood, omdat wij hier zijn levensverhaal meemaken in de gestalte van vele jongeren. Arme jongelui, die een kans om iets van het leven te maken met beide handen aangrijpen en zich enorm inzetten.

Neem het verhaal van Edimarly Maghaiver, die nu doceert in het Grote Huis. Ik heb hem geïnterviewd. Edimarly woont met zijn moeder, die klaarblijkelijk dol was op de acteur van de tv-serie MacGiver, in een klein huisje in een krottenwijk die als invasie ontstaan is temidden van goedkope flats van een openbare woningbouwvereniging. In Paulista, op 20 km. van Recife. Zijn vader, die een paar jaar geleden overleden is, heeft hij nauwelijks gekend. Hij heeft altijd met moeder, opa en een

tante gewoond. Zijn moeder is manicure in een kapsalon waar Eliana wel eens kwam. Via dit contact is Edimarly bij het Grote Huis betrokken geraakt.

Hoe lang ken je al het Grote Huis?

Sinds 2004. Ik was toen 17 jaar, deze maand word ik 24. In die tijd werkte ik 's ochtendsvroeg van 3:00 tot 10:00 uur als krantenjongen voor de Folha de Pernambuco. Bij een stoplicht in Jardim Atlântico verkocht ik zo'n 10 kranten per dag. Dertig cent per krant verdiende ik daarmee, R\$3,00 per dag (1,20 Euro). Ik heb toen alleen goed geld verdiend tijdens die moordcase van Tarsila en Eduarda, toen verkocht ik wel 70 kranten per dag. 's Middags ging ik naar school, van 13:00 uur tot 17:30 uur, en 's avonds werkte ik tot 23:00 uur in een videogamezaak. Ik was daar zeg maar de opzichter of de manager, de "administrador". Ik heb dat jaar mijn eindexamen goed gehaald, o.a. vanwege de bijlessen en de studie-begeleiding in het Grote Huis, die Lucas en Fagner toen gaven. In 2005 heb ik meegedaan aan de cursus in het Grote Huis die voorbereidde op het toelatingsexamen voor de Federale Universiteit. Eind 2006 ben ik geslaagd voor de Universiteit van de Deelstaat Pernambuco, UPE, waar ik studeer voor wiskundeleraar, en ook voor de Federale Universiteit, UFPE, waar ik accountancy studeer, "ciências contábeis". In 2006 ben ik ook beginnen te werken in het Grote Huis als receptionist en administratieve hulp voor Dona Ana (Eliana). Toen begonnen de jongens, Lucas en zijn vrienden, met het experiment van het PROGEPE, de eerste cursus computeronderhoud. Daar heb ik veel van meegepikt. Ik ben altijd leergierig. Ik heb alle stencils toen bestudeerd. In 2007 en 2008 ben ik naast het werk in de administratie begonnen met lesgeven in het Grote Huis. Iedere middag een cursus basiskennis in informatica. En nu eind 2009 heb ik Fagner vervangen als docent bij het PROGEPE voor het technische deel van het computeronderwijs.

Hoe doe je dat nu met je studie?

Ik studeer 's avonds wiskunde. De lerarenopleiding is in Nazaré da Mata, hier zo'n 60 km. vandaan. Iedere avond gaan wij met een bus vol studenten. Dat is wel vermoeiend. Ik kom pas middernacht thuis. 's Middags studeer ik op de Federale Universiteit, maar daar heb ik nog niet zoveel gehaald. Ik heb die cursus even stilgelegd. Twee studies tegelijkertijd en het werk in het Grote Huis is wat teveel.

Hoe kijk je terug op deze periode in het Grote Huis?

Ik ben als een jongen aangekomen en nu ben ik een man. Een Braziliaan die ervoor strijdt om de moeilijkheden in het leven te overwinnen. Het Grote Huis heeft mij kansen gegeven die de regering helaas niet biedt. Ik heb kennis opgedaan voor mijn beroep maar vooral ook sociale kennis.

Dat heeft mij ook geholpen om door de selectie te komen voor de opleiding tot brandweerman. Van kleins af aan heb ik het ideaal andere mensen te helpen. Vandaar brandweerman. Ik moet nog opgeroepen worden.

Wat is je droom?

Ik wil mijn doctortitel halen in wiskunde en ook in boekhouding. Ik ga ervoor en ik zal slagen. Wie weet geef ik nog eens les in een militair college.

Wat vind je van de moord op Alcides?

Ik kende Alcides van gezicht van de universiteit. Dat kan met iedereen gebeuren die in een gevaarlijke risicovolle omgeving woont. Het lijkt wel alsof Alcides de eerste was, maar dat is niet zo. Er zijn velen zo vermoord, zonder enige reden.

De oorzaken van de dood zijn er vóórdat het schot gelost wordt.

3. Het Grote Huis

Tijdens de les in het Grote Huis

Zoals Edimarly vertelt, zijn wij in 2006 begonnen met de cursus computeronderhoud. Een eerste experiment, dat daarna de steun heeft gekregen van Cordaid met een bijdrage van 40.000 Euro's per jaar. Dit gedurende drie jaar, van 2007 tot 2009. Wij wisten toen al dat dit (helaas) het laatste project van Cordaid zou zijn in Brazilië.

Zeven groepen van 60 studenten hebben de cursus van het PROGEPE gevolgd. In totaal hebben 312 studenten het certificaat behaald. Wat zijn de resultaten?

Wij kunnen niet de precieze cijfers geven. Daarvoor is het contact met de oud-studenten niet voldoende. Wij houden van iedere groep minimaal één terugkomdag 4 maanden na beëindiging van de cursus en dan horen wij het meeste nieuws. In een arme maatschappij zijn mensen zeer mobiel, verhuizen vaak (migratie), verwisselen ook voortdurend van mobieltje, dat steeds bij overvallen gepikt wordt.

Daarom spreek ik liever van schattingen, en die zijn als volgt:

15% is het gelukt om door selecties te komen om verder te studeren op een universiteit. O.a. vanwege het regeringsprogramma Pro-Uni, dat een beurs geeft aan arme studenten die openbaar middelbaar onderwijs gevolgd hebben om op een particuliere universiteit te studeren.

18% is door de moeilijke selectie gekomen om een technische beroepsvormende cursus te doen op een Federale Technische School.

20% heeft een eerste baan en/of stage gekregen.

10% is een eigen bedrijfje begonnen, computeronderhoud en internetzaak.

20% werkt op informele manier thuis en biedt diensten aan van computeronderhoud in de wijk.

40% toont maatschappelijk engagement op school en in de wijk.

Dat wil zeggen, dat de helft van de oud-leerlingen (met certificaat) enig inkomen weet te verwerven, dat één derde verder aan het studeren is en dat bijna de helft actieve en kritische burgers zijn geworden, die zich inzetten voor een betere maatschappij.

Vanwege het succes van de cursus willen wij ermee doorgaan. Cordaid steunt niet meer en voorlopig hebben wij nog geen nieuwe fondsen weten te verwerven. Met hulp van de Amigos do Brasil zijn wij in ieder geval dit jaar een nieuwe groep gestart. Om de begroting te reduceren hebben wij allerlei bezuinigingsmaatregelen moeten nemen:

Minder medewerkers. Wie vertrokken is vanwege een betere baan hebben wij niet vervangen. Dat betekent meer werk voor wie is

gebleven. Minder leerlingen ook, deze keer 50 studenten, géén beurs van R\$50,00 per maand om te helpen bij de vervoerskosten en ook moeten de leerlingen zelf het studiemateriaal kopen. Dat zal niet meevallen. Wij hopen dat het lukt en dat zij gedurende 5 maanden die kosten kunnen dragen.

4. Benefietconcert Mastreechter Staar

U kunt zich wel voorstellen hoe blij wij zijn met het initiatief van Louis Steens, die als lid van de Mastreechter Staar deze Koninklijke Zangvereniging enthousiast heeft weten te maken om een benefietconcert te geven in het Openluchttheater te Valkenburg ten bate van het Grote Huis. Het bovenstaande verhaal maakt wel duidelijk hoe hard financiële steun nodig is voor dit project en dat het een zinvolle toepassing zal hebben. Het concert vindt plaats op 19 juni, 's avonds. Het wk-voetbal is gelukkig 's middags die dag, Nederland tegen Japan, geloof ik. Eliana en ik zullen erbij zijn. Wij hebben de tickets voor de vliegreis al gekocht.

5. Twee portretten

Tot slot wil ik net als in de vorige nieuwsbrief twee portretten schetsen van deelnemers aan het gehandicaptenproject in Mangueira. Zoals ik al aan het begin van deze brief schreef, dat het dagelijkse leven beheerst wordt door het geweld, vertel ik hier het verhaal van twee jonge mannen die door geweld een blijvend letsel hebben opgelopen.

Valdemir

Valdemir heeft een dwarslaesie. Hij is verlamd en is rolstoelgebruiker. Incontinent. Hij heeft een kogelschot door zijn ruggemerg gekregen 13 jaar geleden bij het verlaten van een danstent in een volkswijk hier in Olinda bij ons in de buurt. Waarom weet ik niet precies. Zelf zegt hij, dat een buurman van het

etablissement het lawaai zat was van de zatlappen die naar buiten gingen midden in de nacht en maar wat begon te schieten. Het kan ook zijn en dat laat Valdemir ook wel eens doorschemeren, dat hij wat gescharreld heeft met een getrouwde dame tot onvree van de echtgenoot. Hij was een enorme vrouwenversierder en vertelt daar nog steeds de mooiste verhalen over.

Hij woont samen met zijn moeder en haar nieuwe man in een redelijke woning. Moeder heeft een pensioentje als psychiatrische patiënt, is al meer dan 20 keer in een kliniek opgenomen. Het gaat nu goed sinds zij Jezus heeft leren kennen bij de pinkstergemeente. Haar man maakt hoezen voor wasmachines en dat soort huishoudelijke apparatuur. Valdemir krijgt ook een uitkering. Hij is altijd opgewekt en grappend, betrokken bij sportevenementen voor invaliden.

Laatst ging het minder goed met hem vanwege doorligplekken, waaraan hij zich heeft laten opereren. Plastische chirurgie die niet goed gelukt was in eerste instantie. Ik heb hem een paar keer naar het ziekenhuis gebracht voor consulten. Om 7 uur 's ochtends. Rijen mensen voor die ene spreekkamer. Erin en eruit. Het eerste consult duurde 15 seconden, de arts keek naar de wond, die ontstoken was, en zei kom over drie weken terug en gebruik deze zalf. Het tweede consult duurde 10 seconden, oké, maak maar een afspraak voor de operatie en doe cardiologisch onderzoek en bloedtest. Dat zou via het ziekenfonds pas maanden daarna kunnen gebeuren, ware het niet dat Valdemir een laboratoriumanalist kende voor wie zijn nicht ooit de gunst had bewezen om een maand op het kind te letten dat deze kerel bij een Italiaanse dame had verwekt en die hier op vakantie was en deze man was daarom weer een gunst verplicht aan zijn familie. Nou,

dat lukte. Ik hoefde Valdemir zelfs niet uit mijn auto te tillen. Het bloed werd in de auto afgetapt op de parkeerplaats van een particulier ziekenhuis. Het derde consult was het inleveren van de onderzoeksresultaten die de arts in een halve minuut bekeek. Aldus is er in die maandenlange tijd van onderzoeken en toeleven naar een nieuwe operatie ongeveer één minuut aandacht aan Valdemir besteed door de (overigens steeds wisselende) artsen. Dat is de doorsnee volksgezondheidszorg. Al met al heeft Valdemir van oktober 2008 tot mei 2009 op bed gelegen. Hij kon onmogelijk zitten op die open wonden. Gelukkig is hij weer de oude aan het worden.

Zo gaat hij deze maand maart voor het eerst weer op stap als verantwoordelijke van de sportdelegatie naar para-olympische spelen in Belém do Pará.

Wedison

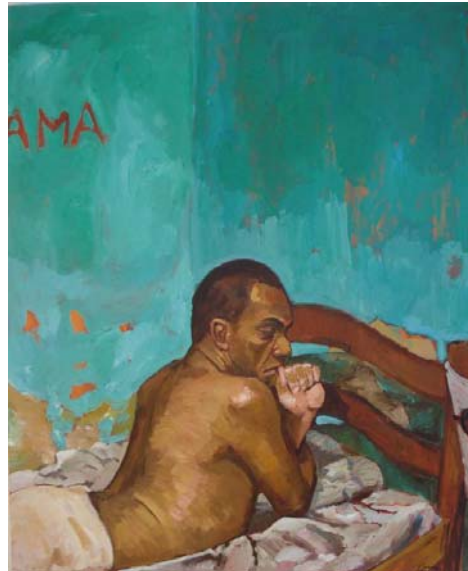
Wedison is net als Valdemir volledig verlamd vanaf zijn borst, "paraplégico". Ook zijn verhaal is niet helemaal duidelijk. Hij herinnert het zich niet precies. Terugkomend op 8 december van het feest van Onze Lieve Vrouw van de Onbevleete Ontvangenis, Nossa Senhora da Conceição, het grootse volksfeest van Recife bovenop een heuvel in een arme volkswijk, is hij, zoals hijzelf zegt, behoorlijk bezopen, op de terugweg naar huis om te ontsnappen aan een overval van een viaduct gevallen, waarbij hij zijn nek gebroken heeft. Al veertien jaar geleden. In die tijd, zo zegt hij, zat hij op het foute pad, gebruikte drugs, snoof lijm, dronk suikerrietjenever.

Hij is erg arm, woont bij zijn ouders, vader raapt groenteresten op de veiling, moeder verzorgt hem thuis, beiden zijn alcoholist geweest. Wedison is niet de gemakkelijkste in de omgang, stug en opstandig met zijn lot. Sinds hij bij de pinkstergemeente, de Assembléia de Deus, is, gaat het beter met hem. Ook de participatie in ons project heeft hem weer wat zin in het leven gegeven. Hij doet daar actief mee aan de informaticalessen. Ook zingt hij wel eens wat bij de feestelijke gelegenheden. Meestal religieuze liederen.

De broeders van de Pinkstergemeente helpen hem bij het wassen en aankleden. Hij is een loodzware kerel. Met een maandelijks bijdrage van een particulier uit Nederland kunnen wij hem luiers verschaffen, waardoor hij meer buitenshuis kan gaan. Bijna iedere middag gaat hij naar een kerk van de Assembléia de Deus.

Zoals jullie kunnen lezen in al deze verhalen, zijn de pinkstergemeentes en de religieuze

cultuur die daar bij hoort steeds meer present in het dagelijkse leven in de volkswijken. Zij bieden meer gelegenheid tot mondige participatie dan de katholieke kerk en weten ook meer gemeenschapsleven te bieden in het complexe en gefragmenteerde leven van de grote stad.

Wedison op bed

Ik had een eerste portret van Wedison geschilderd bij hem thuis, zoals hij daar ligt op zijn bed. Op de muur geschreven "Jesus te ama". Een protestantse zender op de radio naast het bed preekt, vertelt wonderverhalen en schalt religieuze liederen het huis in. Hartstikke heet daarbinnen. Een oude ventilator doet vergeefs zijn best. Maar dat portret vond Wedison maar niks. Hij wilde er mooi op staan, als broeder van de pinkstergemeente met een das om en een bijbel in de hand.

Wedison als broeder van de Assembléia de Deus

Beste mensen, ik hou het bij deze berichten. Wij wensen jullie alvast een Vrolijk Paasfeest toe en wij hopen velen van jullie te ontmoeten deze zomer in Nederland. Veel dank voor jullie aandacht en inzet en wie weet, tot gauw ziens!

Groeten, Eliana en Rover

De kerstverkoop: het hele jaar door vrijwilligerswerk

Elk jaar weer is het spannend. Ook al was de vorige kerstverkoop weer een groter succes dan die van het jaar ervoor, het blijft spannend. De inmiddels in wijde kring vermaarde kerstverkoop ten behoeve van de Amigos do Brasil op de laatste dinsdag van november moet immers wat opleveren. Daar rekenen ze op, de uitvoerders van de projecten in Brazilië. Eigenlijk begint het elk jaar al in december, tijdens de evaluatievergadering van de harde kern, het zeskoppige bestuur en enkele vaste vrijwilligers. Dan wordt bekeken wat anders of beter kan en borrelen de nieuwe ideeën al naar boven. In januari legt het bestuur de eerste hand aan de nieuwe producten en wordt met engelengeduld gewerkt aan de fraai gedecoreerde gebruiksvoorwerpen als dienbladen en opbergdozen. Tweewekelijks komen ze bij elkaar en gedurende het voorjaar suddert het wat voort. Af en toe brengt iemand iets langs voor de inboedel van het "Tweede leven hoekje" van Nelly en zo aan het begin van de zomer beginnen vrijwilligers her en der wat meer gas te geven. Langzaam komen de eerste potten met huisgemaakte jam en chutney binnen.

Ingewijden spieden met arendsoog de omgeving af om mogelijk te veroveren schatten aan klimopbessen te ontdekken. Het is altijd weer de vraag of het lukt met die bessen. Het moeten de allerbeste zijn: compact, stevig en donker en aan sterke takken, willen ze geschikt zijn voor de kerstkrans, het pièce de résistance van de kerstverkoop met een reputatie van

hoge kwaliteit. En elk jaar weer blijkt er ergens weer een boom gesnoeid of een muur gesloopt te moeten worden waardoor de begroeiing eraf moet. Maar dan heb je het nog niet gesnoeid, laat staan op de plaats van bestemming. Voor de afgelopen editie was het hovenier Roger Dresden die zichzelf en zijn gereedschap voor een hele dag beschikbaar stelde.

En good old Math, die in de jaren ervoor er niet voor terugschrok om met gevaar voor eigen leven in bomen te klimmen, zorgde samen met Paul weer voor het vervoer.

Twee zeer trouwe vrijwilligers die het hele jaar door hun tijd steken in de voorbereiding voor de kerstverkoop zijn Elly en John; zij tekenen voor de zeer gewilde decoratieve kunststukjes van staal en natuurlijke materialen die kort voor de verkoop opgesmukt worden met groen en kaarsen en die in geen andere winkel te koop zijn. Dit laatste geldt trouwens voor de meeste waren. Denk maar aan de prachtige en unieke handwerken die door diverse nijvere naasters en borduursters aangeleverd worden. Daar zijn de verfijnde kussens, tasjes en boekjes van Trijnie en vriendinnen. De subtiel en grappig geborduurde handdoekjes en het tafellinnen van de handwerkgroep uit Heerlen, sieraden, vilten kunstwerkjes en bijzondere wandkleden van Marion. En natuurlijk de handgemaakte tassen en etuis van Heerlenaar Erich Ederer; bijna nergens te krijgen en kosteloos door de ontwerper/maker aangeboden.

Trouwens, familieleden of vrienden die voor een vakantie naar Rover en Eliana gaan, moeten niet denken dat dat alleen maar vakantie vieren is. Nee, die worden geheid op pad gestuurd om in Brazilië inkopen te doen en met een koffer vol prachtig handgemaakt linnengoed en de bekende humoristische keramische beeldjes naar huis te komen. Ook exclusief voor de kerstverkoop voor de Amigos do Brasil.

Zo tegen de maand oktober begint het adrenalinegehalte bij de organisatie te stijgen. Dan gaat het erop aankomen en is een strakkere planning geboden. Onder de bezielende leiding van voorzitter Nan wordt geregeld dat het inmiddels toegezegde groen een week voor de verkoop wordt gesnoeid. Mabel raapt de walnoten in haar tuin, Hans Verhoef bereidt zijn traditionele pateetjes en Margriet van den Hof slaat de spullen in om in het weekend een aanzienlijke hoeveelheid overheerlijke "linzetoert" te kunnen bakken. De inzet en de creativiteit komen plots van alle kanten bijeen en de energie balt zich samen op de plaats des oordeels: het huis van Agnes en Theo van der Ploeg, waarvan de hele benedenverdieping, de tuin en de schuren als vanzelf transformeren tot een publieke ruimte. De mannen van schutterij Sint Mauritius uit Strucht zetten belangeloos hun feesttent op. Overigens ontsnapte deze het afgelopen jaar ternauwernood aan gelijkmaking met de grond door de hevige storm die over het Zuidlimburgse raasde. De vrouwen met de groene vingers, Cathrien, Eveline, Herma, Simone en vele

anderen verlaten voor drie dagen huis en haard en zetten alles opzij om zich helemaal te kunnen geven aan de kerstkransen en –stukken. Toos en Carla zorgen ervoor dat alles gelabeld en geprijsd is en binnen enkele dagen staat en hangt het er allemaal. De onvoorstelbare hoeveelheid hebbedingen, cadeautjes en kerstgroen, in een professioneel ogende sfeervolle ruimte die het midden houdt tussen een kerstmarkt en een luxe warenhuis. De ambachtelijke houten vogelhuisjes completeren het beeld.

De tent functioneert als inpakruimte en kassa, bemand door bestuursleden Anne en Mimi en een groepje gedreven vrijwilligers en in de keuken staan José, Lenie en Mia in de startblokken voor een marathon afwassen en koffiezetten. Het assortiment gebak uit de verschillende eigen keukens kan worden aangesneden en dan is het dinsdagochtend tien uur.

De deur van de kerstverkoop gaat open en de inmiddels op het tuinpad gevormde rij veroverd de ruimte en slaat toe.

Het is weer gelukt, want zo'n vijf uur later, als enkele honderden opgetogen trouwe klanten, soms met de armen vol, het pand hebben verlaten, is het een leeg slagveld dat achterblijft. Op een enkele winkeldochter en een zakje lavendelblaadjes na, is het leeg.

De opbrengst wordt geteld en de harde kern van bestuursleden en vrijwilligers ruimt op. Nog even en er moet alweer gewerkt worden aan de volgende kerstverkoop.

Carla Habets

Giften

- Kerstverkoop 2009.

De opbrengst van de hierboven zo tot de verbeelding sprekend beschreven kerstverkoop van 24 november was weer geweldig. Ondanks de financiële crisis konden we maar liefst € 11.000 naar Brazilië overmaken! En dat dit geld dit jaar extra goed van pas komt heeft u kunnen lezen in de berichten van Rover. Heel veel dank aan iedereen die op welke manier dan ook zijn of haar steentje heeft bijgedragen: uiteraard u

als bezoeker en alle vrijwilligers voor, tijdens en na afloop van de Kerstverkoop.

- Van de familie Vaessen ontvingen wij een mooie gift van € 280. Hartelijk dank.
- Veel dank ook aan Daelmans Vastgoed uit Maastricht voor de PC's die wij mochten verkopen ten bate van de computeropleiding in het Grote Huis en die het mooie bedrag van € 800 opleverden.
- Op de vrijdag voor Carnaval werd traditiegetrouw weer gewandeld door de leerlingen van het Stella Maris College in Meerssen. De opbrengst van deze "Help een handje met je voetje" actie was dit jaar, eigenlijk een beetje tegen de verwachting in, een prachtige € 12.000 !! Een deel van dit bedrag komt ten goede aan de projecten van Amigos. Zo'n geweldig resultaat ondanks de nog zo recent gehouden inzamelingsactie voor de slachtoffers in Haiti en ook ondanks het bar slechte weer; de leerlingen hebben zich niet laten kennen en zijn er weer helemaal voor gegaan. Sponsors, leerlingen, vrijwilligers, allemaal hartstikke bedankt!

- Kort voor Kerstmis nam een van onze donateurs afscheid van het werkzame leven met een afscheidsreceptie voor familie, vrienden en collega's. In de geest van de Kerstgedachte werden de gasten verzocht in plaats van een cadeau een donatie te schenken voor een goed doel, t.w. de projecten van Amigos do Brasil. Dit mooie initiatief bracht het prachtige bedrag op van € 1.000,-. Heel veel dank!
- Opnieuw ontvingen wij een anonieme gift van € 200, nu bij gelegenheid van een 65^e verjaardag. Hartelijk dank hiervoor.
- Beeldhouwer Hans Jongen doneerde de kosten van het ornament dat hij maakte voor de gedenksteen van onze trouwe vrijwilligster van het eerste uur Elly Wintjens aan de projecten van Amigos, waar zij zich zo bevoegen voor heeft ingezet. Heel veel dank voor deze bijzondere geste.
- Rest ons natuurlijk ook onze vaste "stille" donateurs weer van harte te bedanken voor hun trouwe support.

BENEFIETCONCERT DOOR DE MASTREECHTER STAAR

Op **zaterdag 19 juni 2010** geeft de Mastreechter Staar een bijzonder benefietconcert in het Openluchttheater in Valkenburg. De aanvang van het concert is om 20.30 uur.

De opbrengst van dit concert is geheel bestemd voor onze stichting Amigos do Brasil in het kader van ons 25 jarig jubileum. Het bestuur van dit bekende en gerenommeerde Maastrichtse mannenkoor biedt dit concert aan als donatie voor de projecten van Amigos do Brasil in Brazilië. Ook het Openluchttheater Valkenburg werkt belangeloos mee aan dit concert.

Als bestuur van Amigos do Brasil zijn wij natuurlijk heel erg blij met deze geweldige geste van "de Staar", zoals het koor door iedereen wordt genoemd.

De voorbereidingen zijn inmiddels in volle gang en mede ook door de bijzondere locatie, in het Openluchttheater, belooft het een heel bijzonder en uniek concert te worden. Aan de samenstelling van het programma wordt gewerkt, meer nieuws hierover volgt binnenkort.

De "kartrekkers" van de projecten in noordoost Brazilië, Rover en Eliana van der Ploeg, zijn in de gelegenheid eveneens bij dit voor onze stichting unieke gebeuren aanwezig te zijn, hetgeen nog een extra bijzonder tintje aan het feest zal geven.

Het Openluchttheater dat de afgelopen tijd geheel gerenoveerd is, telt bijna 800 zitplaatsen. De voorverkoop van kaarten gaat over enige tijd van start.

De organisatie van het benefietconcert hoopt natuurlijk op een grote publieke belangstelling voor dit concert en daarmee op een hoge recette voor het goede doel.

